

Győri Ítéltábla

Mf.V.30.040/2021/8.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság dr. Trenyisán Máté ügyvéd (cím8) által képviselt Felperes1 (cím2) felperesnek dr. Bozó Renáta kamarai jogi előadó (Cím1.) által képviselt Alperes1 (Cím1.) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetése iránt indított perében a Győri Törvényszék 2021. április 26. napján kelt 62.M.70.025/2020/24. szám alatti ítéletével szemben a felperes által 25. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 724.600 (hétszázhuszonnégyezer-hatszáz) forint felmondási időre járó távolléti díjnak megfelelő összeget, és 1.449.200 (egymillió-négyszáznegyvenkilencezer-kétszáz) forint végkielégítést, ezen összegek után 2020. október 22. napjától félévente, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamatot.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 163.035 (egyszázhatvanháromezer-harmincöt) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy a NAV illetékes Adó- és Vámigazgatósága külön felhívásra fizessen meg 130.428 (egyszázharmincezer-négyszázhuszonnyolc) forint elsőfokú és 173.900 (egyszázhetvenháromezer-kilencszáz) fellebbezési illetéket, a felperest terhelő 14.520 (tizennégyezer-ötszázhusz) forint elsőfokú, és 19.360 (tizenkilencezer-háromszázhatvan) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy a Győri Törvényszék Gazdasági Hivatala külön felhívására fizessen meg 8.925 (nyolcezer-kilencszázhuszonöt) forint költséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság irányadó tényállásként az alábbiakat fogadta el:

[2] A felperes 2002. február 18. napjától határozatlan időre létesített munkaviszonyt alperessel mozdonyvezető munkakörben, távolléti díja 362.300 forint volt. A felperes felett a

munkáltatói jogokat Igazgató1 Területi Személyszállítási és Vontatási Igazgató gyakorolta, vezénylője tanú1 volt, aki a felperest 2019. augusztus 15. és 31. közötti időszakban augusztus 15-re, 17-re, 18-ra, 19-re, 21-re, 27-re, 30-ra és 31-re osztotta be munkavégzésre, a többi napon pihenőnapon vagy előre tervezett szabadságon volt. A felperes 2019. július 31. napján telefonon jelezte tanú1nek, hogy augusztus 15. napjától augusztus 31. napjáig mandulaműtét miatt nem tud munkát végezni, ezért tanú1 augusztus 1. napján erre az időszakra módosította munkaidő beosztását, kivette a vezénylésből. tanú1 a szeptemberi vezénylés elkészítése előtt telefonon kereste a felperest, aki akkor tájékoztatta, hogy 2019. augusztus 15. napján nem műtötték meg, és szeptember 1-jétől beosztható munkavégzésre. A felperes 2019. szeptember 3., 4., 5., 11., 13., 15., 16., 17., 27., 28. és 29. napokon munkát végzett az alperes részére.

[3] Az alperes a felperes részére 2019. szeptember 9. napján átadta az augusztusi havi bérfizetési jegyzékét, amely az időkimutatás rovatban augusztus 15-től 31-ig terjedő időszakra „nem igazolt betegség” szöveget tartalmazott.

[4] A felperes mandulaműtétjére ténylegesen 2019. október elején került sor. A felperes előzetesen szóban jelezte a vezénylő felé, hogy erre az időszakra táppénzt kíván igénybe venni. A táppénz leteltét követően a távollétére orvosi igazolást nyújtott be az alperes felé.

[5] Az alperes 2019. október 3. napján kelt - a felperes által 2019. október 11. napján átvett - felszólításában felhívta a felperest, hogy a kézhezvételtől számított 3 napon belül igazolja a 2019. augusztus 15-től 31-ig terjedő időszakban nem igazolt betegség miatti távollétét.

[6] A felperest 2019. október 3. napján tanú2 vezénylő és tanú4 helység1-i HR-es megkereste telefonon a távollét igazolása érdekében. A felperes arról tájékoztatta őket, hogy orvosi igazolást kíván szerezni ezen időszakra. Majd tájékoztatta tanú5 helység1-i reszortost, tanú3 területi vezetőt és Igazgató1 munkáltatói jogkör gyakorlót, hogy nem tud orvosi igazolást szerezni. Az alperes erre vonatkozóan október 17. napján vizsgálatot rendelt el, melynek eredményéről október 18. napján szerzett tudomást.

[7] Az alperes 2019. október 21. napján kelt és közölt munkáltatói azonnali hatályú felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát. Az alperes az azonnali hatályú felmondását azzal indokolta, hogy a felperes 2019. augusztus 15. napjától 2019. augusztus 31. napjáig a munkahelyétől igazolatlanul távol maradt. A felperes 2019. augusztus 15. napján telefonon jelezte a vezénylőjének, hogy beteg, emiatt nem tud dolgozni, szeptember 1. napján történt munkába állása után nem adott le táppénzes papírt a 2019. augusztus 15. és 30. közötti időszakra. Ezzel a felperes megsértette a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 52. § (1) bekezdés a) és b) pontjaiban foglaltakat, valamint alapvető együttműködési kötelezettségének sem tett eleget, mellyel megszegte az Mt. 6. § (2) bekezdésében leírtakat. Mindezek alapján az alperes azonnali hatállyal megszüntette a felperes munkaviszonyát, mivel nem látott lehetőséget a felperes további foglalkoztatására.

[8] A felperes a 2020. március 2. napján tartott perfelvételi tárgyaláson - a 4.M.163/2019/9. számú jegyzőkönyv szerint - módosított keresetében az azonnali hatályú felmondás jogellenességének jogkövetkezményeként 2 havi felmondási időre járó 724.600 forint távolléti díjnak megfelelő összeg, és 1.449.200 forint végkielégítés, továbbá ezen

összegek után 2020. október 22. napjától számított kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest, perköltség iránti igényét a felperes és jogi képviselője között létrejött megbízási szerződésre alapítottnak a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2. §-a szerint kérte megállapítani, azonban költségjegyzéket nem csatolt. Keresetében arra hivatkozott, hogy az alperes az azonnali hatályú felmondás jogát, melynek indoka a felperes távollétének igazolatlansága volt a tudomásszerzéstől számított tizenöt napon túl gyakorolta, mivel az alperes szeptember 9. napján, de legkésőbb október 3. napján tudomással bírt a felperes igazolatlan távollétéről. A felperes szerint az azonnali hatályú felmondás indoka nem valós, mert távolléte idejére szabadságot kért tanútlól. Hivatkozott továbbá arra, hogy kötelezettségszegésének vétkességi foka nem éri a súlyos gondatlanságot vagy a szándékosságot. A felperes tisztában volt vele, hogy keresőképtelenség esetén le kell adnia a táppénzes igazolását az alperesnél, azonban a felperes az azonnali hatályú felmondásban szereplő időszakra szabadságot kért.

[9] Az alperes a kereset elutasítását kérte perköltsége megállapítása mellett, a csatolt költségjegyzék alapján. Az alperes szerint a felperes tudta, hogy nem került szabadság kiírásra részére, ezt bizonyítja az augusztusi bérlapon szereplő „nem igazolt betegség” jelzés, és az is, hogy szabadság kérelmet nem töltött ki augusztus hónapra sem előre, sem utólag. A felperes az alperes felszólítása, és munkatársaival folytatott telefonbeszélgetése alapján tudta, hogy szabadságot az alperes nem írt ki részére, hanem igazolást vár a keresőképtelenség idejére tőle. A felperes felett a munkáltatói jogokat Igazgató1 gyakorolta, aki 2019. október 18. napján szerzett tudomást a vizsgálóbiztostól az azonnali hatályú felmondásban szereplő kötelezettségszegésről és a törvényi feltételek fennálltáról. Az alperes szerint az azonnali hatályú felmondásban szereplő igazolatlan távollétre és együttműködési kötelezettség megsértésére vonatkozó indok világos és valós.

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 120.790 forint perköltséget, megállapította, hogy a perben feljegyzett 8.925 forint tanúdíj és a 145.000 forint kereseti illeték az állam terhén marad.

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletét az Mt. 6. § (2) bekezdése, 52. § (1) bekezdés a) és b) pontja, 64. § (2) bekezdése, és a 78. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával hozta meg.

[12] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában rögzítette, hogy az alperes az azonnali hatályú felmondás jogát a 15 napos szubjektív határidőn belül gyakorolta, mivel 2019. szeptember elején csak a távolmaradás tényéről és nem annak okáról szerzett tudomást. A felperes vonatkozásában munkáltatói jogokat gyakorló Igazgató1 csak a vizsgálat lefolytatását követően 2019. október 18. napján szerzett tudomást teljeskörűen az azonnali hatályú felmondás törvényi tényállási elemeiről. Az elsőfokú bíróság szerint a kötelezettségszegés időpontja, és a vizsgálat elrendelése közötti 15 napot meghaladó időtartam nem jelenti azt, hogy az alperes a felelősségre vonással késlekedett.

[13] Az elsőfokú bíróság szerint a felperes megjelenési, rendelkezésre állási és együttműködési kötelezettségét szegte meg azzal, hogy augusztus 15-től 31-ig tartó hiányzását nem igazolta, arra való hivatkozással, hogy tévedésben volt azzal kapcsolatban, hogy hiányzása szabadságként kerül elszámolásra. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a felperest több formában és alkalommal tájékoztatta, hogy távolmaradását

betegsékként tartja nyilván: a vezénylés módosításban, a bérfizetési jegyzéken szereplő „nem igazolt beteg” státusszal, munkabér nem fizetéssel, továbbá a felperes ezen időszakra - a korábbi gyakorlattól eltérően - nem kért írásban szabadságot. Az elsőfokú bíróság a felperes magatartását súlyosan gondatlan kötelezettségszegésként értékelte, és az azonnali hatályú felmondás jogellenességének jogkövetkezményei iránt előterjesztett keresetet elutasította.

[14] A felperes törvényes határidőn belül előterjesztett fellebbezésében a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § alapján kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását akként, hogy a másodfokú bíróság kötelezze az alperest a kereseti kérelemben foglaltak szerint 242.000 forint elmaradt jövedelem, 724.600 forint felmondási időre járó távolléti díjnak megfelelő összeg, és 1.449.200 forint végkielégítés megfizetésére. Kérte az alperes első-, és másodfokú perköltségben való marasztalását az elsőfokú eljárásban csatolt megbízási szerződés és költségjegyzék alapján az IM rendelet 2. §-a szerint.

[15] A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen értékelte az egyes tényállási elemeket és bizonyítékokat, ezért helytelen jogi következtetésre jutott. A felperes szerint mulasztásáról az alperes már az augusztus havi bérfizetéskor tudomást szerzett, mivel az augusztus 15-től 31-ig terjedő időszakra nem fizetett részére munkabért.

[16] A felperes szerint, ha az alperes nem tudta megítélni, hogy a felperes kötelezettségszegét valósít-e meg, akkor miért tagadta meg a munkabér kifizetését, és hogyan hivatkozhat eredményesen arra, hogy nem tudott a kötelezettségszegésről.

[17] A felperes szerint munkaidejének beosztását a vezénylők végezték, az ezzel kapcsolatos munkáltatói jogokat ők gyakorolták. A felperest tanú² vezénylő és tanú⁴ HR munkatárs kereste telefonon 2019. október 3. napján annak érdekében, hogy mutasson be táppénzes igazolást. A felperes tájékoztatta tanú²ot, hogy nem tud igazolást szerezni, ezzel az alperes legkésőbb ebben az időpontban tudomást szerzett arról, hogy távolmaradását nem tudja igazolni.

[18] A felperes álláspontja szerint legfeljebb enyhén gondatlanul járt az azonnali hatályú munkaviszony megszüntetését eredményező események kapcsán. A felperes előzetesen jelezte, hogy mandulaműtétje lesz, ezért vette ki tanú¹ felperest a vezénylésből. A közöttük lezajlott beszélgetés során csak az okozott félreértést, hogy a felperes milyen jogcímen lesz távol. Mindezek alapján a felperes az elsőfokú bíróság által jogszerűnek ítélt alperesi intézkedést eltúlzottnak tartja.

[19] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes IM rendelet szerinti perköltségben való marasztalását kérte.

[20] Az alperes kiemelte, hogy az SAP integrált vállalatirányítási rendszerben az augusztusi bérszámfejtéskor „nem igazolt betegség” megnevezés került rögzítésre, ami nem azonos jelentésű az „igazolatlan távolléttel”. Az előbbi azt jelenti, hogy a munkavállaló távolléte miatt nem jogosult bérre, azonban a helyette – keresőképtelenségről szóló igazolás alapján - járó betegszabadságra vagy táppénzre jogosult lehet. A felperesnek 2019.

szeptember 3. napján történt munkába állása napján vagy azt követően lett volna kötelezettsége, hogy ezt az igazolást átadja az alperes részére. Ezt mulasztotta el a felperes, melyről az alperes a szeptember havi bérszámfejtés előkészítésekor október 3. napján szerzett tudomást, és haladéktalanul felhívta ennek pótlására a felperest. Az alperesnél a felperes felett munkáltatói jogokat gyakorló Igazgatól így az igazolatlan mulasztásról csak a felperes azon nyilatkozatából szerzett tudomást, amelyben előadta, hogy orvosi igazolással nem tudja hiányzását igazolni, és ezt az időszakot szabadságon töltött időnek gondolta.

[21] Az alperes szerint a felperes igazolatlan távollétével jelentősen megszegte az Mt. 6. § (4) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségét és az Mt. 52. § (1) bekezdés a) és b) pontjaiban foglalt megjelenési és rendelkezésre állási kötelezettségét.

[22] A felperes fellebbezése az alábbiak szerint megalapozott.

[23] A másodfokú bíróság a felperes fellebbezését a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 376. § alkalmazásával tárgyaláson kívül bírálta el.

[24] Figyelemmel arra, hogy az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülmény, eljárási szabálysértés, valamint anyagi pervezetés nem megfelelése nem merült fel, a másodfokú bíróság a felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre és ellenkérelemre tekintettel, azok korlátai között gyakorolta a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontjának és 370. §-ában foglaltaknak megfelelően.

[25] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges körben lefolytatta a bizonyítási eljárást, a tényállást lényegében helyesen állapította meg, de a tényállásból levont jogi következtetéseivel és az anyagi jogszabály értelmezésével a másodfokú bíróság nem értett egyet.

[26] Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes az azonnali hatályú felmondással történt munkaviszony megszüntetésének jogát az Mt. 78. § (2) bekezdés első fordulata alapján a felperes kötelezettségszegéséről való tudomásszerzéstől számított tizenöt napon belül gyakorolta.

[27] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával, hogy az alperes szeptember elején csak a távolmaradás tényéről és nem annak okáról szerzett tudomást. Az alperesnél a felperes tekintetében Igazgatól gyakorolta a munkaviszony létesítésre és megszüntetésre vonatkozó jogokat, aki az igazolatlan mulasztás kivizsgálása érdekében haladéktalanul intézkedést tett, és ennek eredményének ismeretében a 15 napos határidőn belül gyakorolta az azonnali hatályú felmondás jogát.

[28] A másodfokú bíróság nem osztotta teljeskörűen az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében hozott döntésénél figyelembe vett mérlegelési szempontok okszerűségét, ezért azt a Pp.279. § alapján felülmérlegelte.

[29] A felperes augusztus 1. napján jelezte várható távollétét vezénylője, tanúl felé, aki módosította a felperes vezénylését, ezzel a felperesnek az augusztus 15-től 31-ig tartó időszakban megszűnt az Mt. 52. § (1) bekezdés a) és b) pontjai alapján fennálló megjelenési és rendelkezésre állási kötelezettsége. A felperes mulasztása abban nyilvánult meg, hogy távolmaradását nem igazolta, az alperesnél szokásos szabadságolási rend szerint nem engedélyezett írásban szabadságot, továbbá az augusztus havi bérfizetési jegyzéken szereplő „nem igazolt betegség” megjegyzés ellenére sem tett intézkedést munkavégzés nélküli távolmaradása igazolására.

[30] A másodfokú bíróság álláspontja szerint azok a körülmények, hogy a felperes 2019. augusztus elején előre jelezte távolmaradását, ezért a vezénylésben nem szerepelt az alperes munkaszervezését nem akadályozta. A felperesnek az alperesnél 17 évig fennállt munkaviszonya, melyben a felperes az azonnali hatályú felmondást megelőző hónapban is az eredetileg elkészített vezénylés szerint munkaköri kötelezettségének eleget tett kizárják annak okszerűségét, hogy a felperes alperesnél való további foglalkoztatására nincs lehetőség.

[31] A másodfokú bíróság a felperes kötelezettségszegését abban állapította meg, hogy a szabadság kiadás iránti kérelmét nem terjesztette elő, továbbá távolmaradását utólag sem igazolta. A felperes ezzel a mulasztásával nem követett el olyan súlyú kötelezettségszegést, ami arányban állt volna az alperes részéről a munkaviszonyban alkalmazható legsúlyosabb intézkedéssel, az azonnali hatályú felmondással. Az alperes azonnali hatályú felmondás indokolásának valóságát az Mt. 64. § (2) bekezdésében írtak szerint részben bizonyította, de az okszerűséget nem. Alperes intézkedésével megsértette az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontjában írtakat, az azonnali hatályú felmondás jogellenes.

[32] A másodfokú bíróság a felperes fellebbezési kérelmében a munkaviszony jogellenes megszüntetése miatt elmaradt jövedelem jogcímen 2019. október 22. napjától november 11. napjáig terjedő időszakra 242.000 forint összegben terjesztette elő igényét, azonban a 2020. március 2. napján tartott perfelvételi tárgyaláson módosított keresetében ezen a jogcímen nem terjesztett elő igényt. A felperes erre irányuló követelése a Pp. 521. § (2) bekezdése szerint nem az elsőfokú tárgyalás berekesztését követően vált esedékessé, ezért a fellebbezésben nem érvényesíthető.

[33] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdés alapján megváltoztatta és megállapította, hogy az alperes a felperes munkaviszonyát jogellenesen szüntette meg azonnali hatályú felmondással, ezért a rendelkező részben foglaltak szerint kötelezte az alperest a felmondási időre járó távolléti díj és a végkielégítés összegének megfizetésére.

[34] A másodfokú bíróság az eredményesen fellebbező felperes első- és másodfokú perköltsége viselésére a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest. A felperes a keresetleveléhez csatolta jogi képviselőjével kötött megbízási szerződését, melynek 6. pontja tartalmazza a megbízási díjra vonatkozó rendelkezéseket, azonban a felperes a per folyamán a Pp. 81 §-a szerint költséget nem számított fel, ezért a másodfokú bíróság az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg a felperes első- és másodfokú perköltségének összegét.

[35] A másodfokú bíróság a Pp. 383. § (6) bekezdése alapján rendelkezett a feljegyzett elsőfokú- és fellebbezési illetékről. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése, 42. § (1) bekezdés a) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján megállapított összegű elsőfokú eljárási és fellebbezési illetéket, figyelemmel arra, hogy a felperes eredetileg előterjesztett kereseti kérelme és fellebbezési kérelme tekintetében 10 százalékban pervesztes lett és munkavállalói költségkedvezményre jogosult az állam viseli. Az alperes 90 százalékban lett pervesztes, ezért a másodfokú bíróság ilyen mértékben kötelezte a feljegyzett elsőfokú és fellebbezési illeték viselésére.

[36] A fellebbezés lehetőségét a Pp. 365. § (2) bekezdésben meghatározott törvényi feltételek hiánya zárja ki.

Győr, 2021. október 12.

Dr.Mózsa Gábor s.k.
mon Hedvig s.k.
a tanács elnöke
bíró

Dr.Bartus Erika s.k.
előadó bíró

Dr.Sar